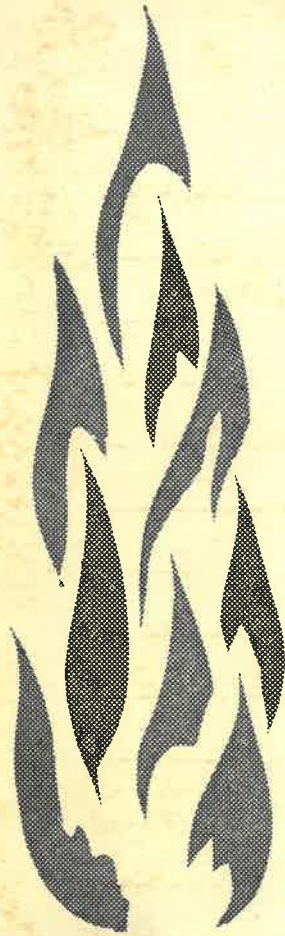
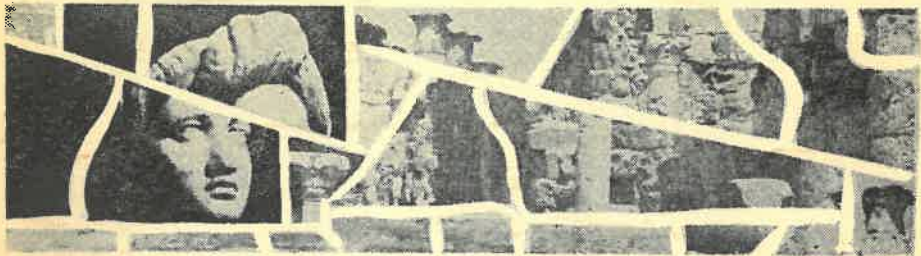

ΜΑΡΙΑΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΟ
ΠΡΩΤΟ
ΦΩΣ

ΚΥΠΡΟΣ

ΔΩΡΕΑ
ΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΥ
ΠΑΙΟΝΙΔΗ

Λεὼν τον Γαρίμο Γαονίτη
μὲ εὐέλμυσι
Μαρία'Ιωάννου

ΑΝΤΙ ΓΙΑ ΠΡΟΛΟΓΟ

Εἶναι δύσκολο ν' ἀπαντήση κανεὶς στὸ ἐρώτημα.
— Ποιά εἶναι ἡ ἔμορφάδα στὸ πρῶτο μπουμπουκι μιᾶς γαρδένιας ἢ ἐνὸς
λουλουδιῶ ;

Καὶ στὴν ποίηση, τὰ πρῶτα φτερουγίσματα, οἱ πρῶτες νότες, τὰ πρῶτα
μπουμπουκία εἶναι ἔμορφα. Τὸ γιὰτὶ δὲν τὸ λές, τὸ βλέπεις, τὸ αἰσθάνεσαι,
τὸ ζῆς.

Ἡ ποίηση τῆς Μαρίας Ἰωάννου ὑπόσχεται πὼς τὰ μπουμπουκία τοῦτα
θ' ἀκολουθήσουν λουλουδία ἀκόμη πιδ ἔμορφα, κι' ἡ ἀνθεδέωσή τους θάβαι
τακτική, ἀνοδική, κι' ἔντονη στὸν κυπριακὸ ἀνθῶνα.

Χαρακτηριστικὸ γνώρισμα τῆς ποίησής της ἡ ἀδιάκοπη ἀναζήτηση. Σὲ
κάθε στιγμὴ της νέα — ἀφοῦ συμπορεύεται μὲ τὴν ἐποχὴ μας — ὑποχρεω-
μένη νάβαι νέα — ἀφοῦ κινεῖται μέσα στὸ « γί γ ν ε σ θ α ι » μὲ ἀσταμά-
τητη ἀνανέωση.

Καὶ τὸ τραγούδι της ἐλπιδοφόρο, παίρνει τὸ χρῶμα τοῦ φύλλου, τοῦ
βουνοῦ, τ' οὐρανοῦ, γιὰ νὰ μεταβληθῆ σὲ σταγόνες βροχῆς — μιᾶς βροχῆς
μελαγχολικῆς — πού στάζει ἀπαλὰ καὶ ποτίζει τὴν ψυχὴ τοῦ ἀναγνώστη
σιγὰ, νοχελικὰ, μὰ ἀποτελεσματικὰ.

Μέσα σὲ τοῦτες τίς στάλες τῆς βροχῆς, μέσα στὶς «στερνὲς μέρες καλο-
καιριοῦ», καὶ «τοῦτο τὸ Σεπτέμβρη», ἄς ἀναζητήσουμε τὸ πρόσωπο τῆς ποι-
ήτριας γιὰ νὰ τῆς χαρίσουμε γιὰ «Τὸ Πρῶτο Φῶς» τὸ δικό μας πρῶτο χα-
μόγελο ἱκανοποίησης.

(ΝΙΚΗ ΛΑΔΑΚΗ — ΦΙΛΙΠΠΟΥ)

Λευκωσία, τῆ 2 Δεκεμβρίου, 1968.

ΔΩΡΕΑ
ΕΛΛΗΣ ΚΑΙ ΠΑΝΙΚΟΥ